



**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

SPRENDIMAS

DĖL R. N. IR AAS „BTA BALTIC INSURANCE COMPANY“ GINČO NAGRINĖJIMO

2017 m. lapkričio 8 d. Nr. 242-474

Vilnius

Lietuvos bankas gavo R. N. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo pareiškėjas prašė išnagrinėti tarp jo ir AAS „BTA Baltic Insurance Company“, veikiančios Lietuvoje per įsteigtą filialą, (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2017 m. balandžio 6 d. įvyko eismo įvykis, kurio metu susidūrus dviem automobiliams buvo apgadintas pareiškėjui priklausantis automobilis „Volvo S60“, valst. Nr. (*duomenys neskelbiami*). Pareiškėjas kreipėsi į draudiką, apdraudusį eismo įvykio kaltininko – automobilio valdytojo civilinę atsakomybę privalomuoju transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu, prašydamas išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią automobiliui padarytą žalą.

2017 m. balandžio 7 d. pareiškėjas telefonu kreipėsi į draudiką ir nurodė, kad už transporto priemonės „Volvo“ sugadinimus pageidautų draudimo išmoką gauti pinigine išraiška. Dėl šios priežasties tarp šalių buvo susitarta, kad transporto priemonę pareiškėjas apžiūrai pristatys draudiko partneriams – UAB „Autoprogresas“. Draudiko ekspertas, gavęs apgadintos transporto priemonės dokumentus bei sugadinimų nuotraukas, nustatė sugadintos transporto priemonės „Volvo“ sugadinimus ir 2017 m. balandžio 12 d. telefonu informavo pareiškėją, kad, įvertinus automobilio apžiūros metu užfiksuotus sugadinimus ir jų pobūdį, nustatyta, kad automobilio remontas kainuos 825,83 Eur.

Pareiškėjas nesutiko su draudiko apskaičiuotomis transporto priemonės remonto išlaidomis, todėl kreipėsi į M. L. individualią įmonę, prašydamas parengti transporto priemonės „Volvo“ vertinimo ataskaitą. 2017 m. balandžio 24 d. draudikui pateiktoje M. L. parengtoje Transporto priemonės vertinimo ataskaitoje Nr. (*duomenys neskelbiami*) (toliau – Vertinimo ataskaita) nurodyta, kad automobilio remonto kaina yra 1 828,91 Eur.

Gavęs Vertinimo ataskaitą, draudikas kreipėsi į tris remonto įmones: UAB „Autoprogresas“, UAB „Duksuna“ ir UAB „Mesitritas“, kad būtų apskaičiuota transporto priemonės „Volvo“ sugadinimų remonto kaina. UAB „Autoprogresas“ sudarytoje automobilio „Volvo“ remonto sąmatoje nurodyta, kad remontas kainuos 1 338,53 Eur, UAB „Duksuna“ sudarytoje automobilio remonto sąmatoje buvo nurodytos 1 071,26 Eur automobilio remonto išlaidos, o UAB „Meistritas“ sudarytoje automobilio remonto sąmatoje nurodyta, kad automobilį galima suremontuoti už 1 301,06 Eur.

Draudikas pareiškėją raštu informavo, kad buvo priimtas sprendimas pareiškėjui išmokėti 1 236,95 Eur draudimo išmoką, atlyginančią dėl 2017 m. balandžio 6 d. įvykio padarytą žalą. Kadangi draudikui nebuvo pateikti dokumentai, patvirtinantys faktinę transporto priemonės remonto kainą, o įvardytos remonto įmonės nustatė remonto kainą pagal savo įkainius ir pateikė pasiūlymus suremontuoti transporto priemonę, draudikas draudimo išmoką apskaičiavo pagal pateiktą trijų remonto įmonių pasiūlytos kainos vidurkį. Draudikas taip pat akcentavo ir tai, kad draudimo išmokos dydis gali būti perskaičiuotas, jei remontuojant transporto priemonę bus

pastebėta papildomų defektų.

Pareiškėjas nesutiko su draudiko apskaičiuota draudimo išmoka, todėl kreipėsi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo. Pareiškėjas kreipėsi į Lietuvos banką nurodė, kad, peržiūrėjęs draudiko pateiktus partnerių pasiūlymus, pastebėjo, kad automobilio remonto sąmatos yra sudarytos neįtraukus visų eismo įvykio metu padarytų sugadinimų, o kai kuriems sugadinimams pašalinti numatyti darbai neatitinka remonto technologijų. Pareiškėjas nurodo, kad eismo įvykio metu buvo sugadintas automobilio kėbulas ir po eismo įvykio yra akivaizdžiai matoma, kad tarpai tarp variklio gaubto ir sparno yra nevienodi. Tačiau draudimo bendrovė šio pažeidimo neįtraukė į defektų aktą bei remonto darbų sąmatą. Pareiškėjo nuomone, draudikas matė ir pripažino, kad tarpai yra nevienodi, tačiau, nei pateikęs Vertinimo ataskaitą su užfiksuotu ir aprašytu pažeidimu, nei vėliau pareiškus pretenziją, neįtraukė šio defekto į remonto darbų sąmatą. Pareiškėjas taip pat pažymėjo ir tai, kad vienoje iš draudiko pateiktų remonto įmonių sąmatų nepagrįstai nebuvo įskaičiuotos priekinio buferio kairės pusės gembės („kronšteino“) ir oro aptako keitimo išlaidos. Dvi automobilių remonto įmonės šias pozicijas įtraukė, o UAB „Autoprogresas“ – neįtraukė. Kadangi patirta žala buvo atlyginta vadovaujantis autoservisų pateiktų pasiūlymų vidurkiu, nėra aišku, ar yra atlyginti konkretaus eismo įvykio metu patirti nuostoliai. Taip pat pareiškėjas pabrėžia ir tai, kad toje pačioje UAB „Autoprogresas“ pateiktoje sąmatoje yra nepagrįstai siūloma remontuoti, o ne keisti automobilio priekinės kairės pusės žibintą. Be to, UAB „Duksuna“ parengtoje remonto darbų sąmatoje numatyta, kad sugadintą buferį reikia keisti naudotu, ir yra pasirinkta „K1R“ keičiamos detalės dažymo pozicija. Transporto priemonių techninio aptarnavimo ir remonto paslaugų teikimo apraše, kuris yra privalomas visiems transporto priemonių techninio aptarnavimo ir remonto paslaugas teikiantiems asmenims, imperatyviai įtvirtinta, kad automobilio remontas turi būti atliekamas pagal gamintojo nustatytus reikalavimus. Dėl šios priežasties UAB „Duksuna“ parinktas remonto būdas neatitinka remonto technologijos, todėl negali būti taikomas.

Taigi, pareiškėjas savo kreipimesi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo nurodė, kad, remiantis kreipimesi nurodytomis aplinkybėmis, kai du servisai konkretų sugadinimą įtraukia į sąmatą, o vienas neįtraukia, akivaizdu, kad aritmetinio vidurkio būdu apskaičiuotas nuostolio dydis yra mažesnis už tikrąjį žalos dydį. Todėl pareiškėjo, kaip nukentėjusiojo, teisės lieka iš dalies neapgintos.

Pareiškėjas taip pat nurodo, kad draudiko pateiktuose automobilių remonto įmonių pasiūlymuose remontą numatyta atlikti naudojant naudotas atsargines dalis. Pareiškėjo teigimu, gamintojo nustatytuose remonto reikalavimuose nėra numatyto remonto naudojant naudotas atsargines dalis. Serviso pateiktame pasiūlyme remontą atlikti naudojant naudotas dalis nėra informacijos apie keičiamos naudotos atsarginės dalies kokybę, jos tinkamumą pakartotiniam naudojimui, atitiktį aktyvios ir pasyvios saugos reikalavimams bei garantiją. Taigi, draudikas, vadovaudamasis ekonomiškumo principu, siekia pranašumo ir nuostolį vertina pagal remonto naudojant naudotas atsargines dalis kainą, o dalių kokybės riziką perkelia pareiškėjui.

Be to, pareiškėjo teigimu, draudikas netinkamai įvertino padarytą žalą ir netiksliai apskaičiavo nuostolius. Nors jam buvo nurodytos pastabos dėl neįtrauktų sugadinimų ir neteisingai apskaičiuoto nuostolio, draudikas atsisakė atlikti pakartotinę apžiūrą ir pakeisti sudarytą sąmatą, todėl pareiškėjas buvo priverstas kreiptis į nepriklausomą turto vertintoją ir dėl to patyrė 150 Eur išlaidas. Pareiškėjas papildomai turėjo sumokėti 9,68 Eur už UAB „Sostena“ atliktą apžiūrą ir išduotą pažymą. Šių išlaidų pareiškėjas nebūtų patyręs, jei draudikas būtų tinkamai ir sąžiningai vykdęs prievolę nustatyti pareiškėjo turtui padarytą žalą.

Atsižvelgdamas į visus kreipimesi į Lietuvos banką nurodytus argumentus, pareiškėjas Lietuvos banko prašo rekomenduoti draudikui vadovautis nepriklausomo turto vertintojo užfiksuotais sugadinimais ir visus juos įtraukti į remonto darbų sąmatą. Taip pat pareiškėjas prašo rekomenduoti draudikui atlyginti nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidas ir sumokėti už transporto priemonės priekinio kairės pusės žibinto diagnostiką ir parengtą pažymą.

Atsiliepime į pareiškėjo kreipimąsi draudikas nurodė, kad Lietuvos Respublikos

Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 patvirtintų Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir išmokos mokėjimo taisyklių (toliau – Taisyklės) 15 punkte nurodyta, kad draudimo išmoka gali būti apskaičiuojama pagal nukentėjusio trečiojo asmens realiai patirtas dėl eismo įvykio sugadintos transporto priemonės remonto išlaidas arba teoriniu skaičiavimų būdu. Draudiko teigimu, tuo atveju, kai nukentėjęs trečiasis asmuo automobilio neremontuoja, draudimo išmoka yra apskaičiuojama, įvertinus būtinas automobilio remonto išlaidas be PVM. Taisyklėse nustatyta, kad būtinos automobilio remonto išlaidos yra apskaičiuojamos pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių įkainius, atitinkančius technologijos lydį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais.

Draudikas pabrėžė, kad Taisyklių 13 punkte nustatyta, kad draudikas turi teisę nustatyti nukentėjusio trečiojo asmens transporto priemonei padarytos žalos dydį, vadovaudamasis įmonių, turinčių teisę remontuoti sugadintą turtą, pateiktais turto remonto išlaidų skaičiavimais. Draudikas teigė, kad, vadovaudamasis Taisyklių 13 punkto nuostatomis, kreipėsi į tris rinkoje veikiančias automobilių remonto įmones, kad būtų pateikti pasiūlymai suremontuoti transporto priemonę „Volvo“, nurodant konkrečių darbų ir detalių įkainius. Draudiko teigimu, remiantis Taisyklių 15 punkto nuostatomis, buvo apskaičiuota 1 236,95 Eur vidutinė automobilio „Volvo“ remonto kaina, t. y. buvo priimtas sprendimas draudimo išmoką apskaičiuoti pagal trijų remonto įmonių pasiūlytos kainos vidurkį.

Draudikas mano, kad pareiškėjo pateikta Vertinimo ataskaita realiai patirtų išlaidų nepagrindžia, todėl laikytina, kad nėra įrodyta, kad nuostolis turi būti apskaičiuotas būtent pagal Vertinimo ataskaitą. Draudikas teigia apskaičiuotą draudimo išmokos dydį grindžiantis oficialiai Lietuvoje veikiančių ir nemažą darbo patirtį turinčių remonto įmonių sudarytomis sąmatomis, o tai atitinka teisės aktų nuostatas, kad draudikas yra įpareigotas atlyginti būtinąsias nukentėjusio asmens išlaidas, apskaičiuotas pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius.

Draudikas sprendimą nesivadovauti Vertinimo ataskaita grindžia ir tuo, kad „objektyviausias žalos dydžio įvertinimas yra galimas tik tuomet, jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo, t. y. apgadinto automobilio savininkas, yra suinteresuotas atlikti transporto priemonės remontą, o ne gauti kompensaciją už padarytus apgadinimus pinigine išraiška. Tokiu atveju nukentėjusiam trečiajam asmeniui nepatiriant papildomų išlaidų, susijusių su žalos įvertinimu, yra atlyginama su remonto paslaugas suteikiančia įmone suderinus remonto darbų sąmatą pagal išrašytą faktinį remonto darbų atlikimą patvirtinančią PVM sąskaitą – faktūrą. Būtent dėl šios priežasties, draudikas gali pagrįstai teigti, kad apskaičiuotas draudimo išmokos dydis yra pakankamas nuostoliams, patirtiems dėl transporto priemonės apgadinimo, kompensuoti. Tuo tarpu nepriklausomo vertintojo ataskaitoje nurodytas nuostolio dydis yra hipotetinis, nepagrįstas dokumentais, kurie patvirtintų, kad transporto priemonės remonto kaštai yra būtent tokie, kokie nurodyti pateiktoje ataskaitoje.“

Be to, draudikas nurodė ir tai, kad nesutinka atlyginti pareiškėjui nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidų, o savo nesutikimą grindžia tuo, kad faktiniu automobilio remontu pareiškėjas nebuvo suinteresuotas nuo žalos administravimo pradžios, o į nepriklausomą turto vertintoją kreipėsi neinformavęs draudiko, kad nesutinka su draudiko apskaičiuota draudimo išmoka. Pareiškėjas nebendradarbiavo ir neieškojo konstruktyvaus sprendimo dėl žalos dydžio, o ir pats draudikas, išmokėdamas draudimo išmoką, nesivadovavo pareiškėjo pateikta Vertinimo ataskaita. Atsižvelgdamas į nurodytas faktines aplinkybes, draudikas teigia, kad pareiškėjas nesilaikė civiliniais santykiais saistomų šalių sąžiningumo ir bendradarbiavimo principų, o sprendimą kreiptis į nepriklausomus turto vertintojus priėmė laisva valia ir neverčiamas, todėl šios išlaidos negali būti įvardijamos kaip būtinos.

Įvertinus visa tai, kas buvo išdėstyta, draudiko įsitikinimu, žalos administravimas vyko pagal teisės aktų reikalavimus, nuostolio dydis apskaičiuotas sąžiningai ir yra pakankamas, kad pareiškėjo automobilis būtų atkurtas į iki eismo įvykio buvusią padėtį, todėl pareiškėjo reikalavimas nepagrįstas ir negali būti tenkinamas.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23, 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Atsižvelgiant į ginčo šalių paaiškinimus ir pateiktus įrodymus, darytina išvada, kad šalių ginčas kilo dėl draudimo išmokos, atlyginančios 2017 m. balandžio 6 d. eismo įvykio metu transporto priemonei „Volvo“ padarytų sugadinimų remonto išlaidas, dydžio ir reikalavimo atlyginti turto vertintojo samdymo bei transporto priemonės priekinio žibinto vertinimo išlaidas.

1. Dėl draudiko nustatytos draudimo išmokos, atlyginančios dėl 2017 m. balandžio 6 d. eismo įvykio transporto priemonei „Volvo“ padarytų sugadinimų remonto išlaidas, dydžio pagrįstumo

Vertinant Lietuvos bankui ginčo šalių pateiktus įrodymus, svarbu pažymėti, kad Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCAPDĮ) 15 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais, įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį. Minėta žalos dydžio nustatymo taisyklė detalizuota Taisyklių 13 punkte: nukentėjusio trečiojo asmens turtui (transporto priemonei ar kitam kilnojamajam ar nekilnojamajam turtui) padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas ar Biuras, vadovaudamasis atsakingo draudiko ar Biuro įgaliotų asmenų (ekspertų) ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ar išvadomis, įmonės, kurioje remontuojamas sugadintas turtas, pateiktais šio turto remonto išlaidų skaičiavimais ir (ar) atsižvelgdamas į įmonės, kuri turi teisę remontuoti sugadintą turtą, pateiktus šio turto remonto išlaidų skaičiavimus ar remonto išlaidų pagrindimo dokumentus, taip pat į nukentėjusio trečiojo asmens pateiktus žalos dydį įrodančius dokumentus.

Vadovaujantis Taisyklių 15 punktu, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas remonto išlaidas, būtinas atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos apskaičiuotos būtinos turto remonto išlaidos (be PVM) atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Būtinas remonto išlaidas sudaro remonto darbų vertė, dažymo darbų vertė, keičiamų dalių vertė (nuvertinant dalis dėl nusidėvėjimo), dažymo medžiagų vertė ir papildomos išlaidos (transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos išlaidos). Būtinos remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais.

Atsižvelgiant į pirmiau minėtas eismo įvykio metu patirtos žalos dydžio nustatymą reglamentuojančias teisės aktų nuostatas, pažymėtina, kad turto vertinimo ataskaita, neginčijant joje nurodytų duomenų teisingumo, yra vienas iš, bet ne vienintelis, žalos dydį padedančių nustatyti įrodymų, todėl taip pat turėtų būti vertinama atsižvelgiant į visų turimų – taigi, tiek draudiko, tiek pareiškėjo pateiktų – įrodymų visumą. Konstatavus minėtą aplinkybę, kartu darytina išvada, kad turto vertinimo ataskaitos buvimas savaime nesuponuoja ir prielaidos, kad ji turi aukštesnę įrodomąją galią nei kiti draudiko turimi įrodymai ir savaime jų nepaneigia, nes, kaip jau buvo minėta, turto vertinimo ataskaita yra viena iš įrodinėjimo priemonių, kuri turi būti vertinama kartu su kitais įrodymais pagal bendrąsias įrodymų vertinimo taisykles.

Pareiškėjas, remdamasis M. L. individualios įmonės sudarytos Vertinimo ataskaitos duomenimis, prašo išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią transporto priemonei „Volvo“ 2017 m. balandžio 6 d. eismo įvykio metu padarytų sugadinimų remonto išlaidas. Draudikas, siekdamas nuginčyti Vertinimo ataskaitą, vadovaujasi remonto įmonių UAB „Autoprogresses“,

UAB „Duksuna“ ir UAB „Meistritas“ pateikta informacija apie transporto priemonės remonto kainą.

Kaip minėta, Vertinimo ataskaitoje nurodyta, kad transporto priemonės „Volvo“ remonto kaina – 1 828,91 Eur. Remiantis draudiko atliktu rinkos tyrimu, nustatyta, kad UAB „Autoprogressas“ nurodė, jog transporto priemonę suremontuotų už 1 338,53 Eur (be PVM); UAB „Duksuna“ nurodė, kad automobilis būtų suremontuotas už 1 071,26 Eur (be PVM), o UAB „Meistritas“ nurodė, kad automobilio remonto išlaidos sudarytų 1 301,06 Eur (be PVM).

Vertinant pareiškėjo reikalavimą draudimo išmoką apskaičiuoti pagal Vertinimo ataskaitą, pažymėtina, kad, atsižvelgiant į transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutarčių kompensacinę paskirtį ir nuostolių draudimo sutartyse, prie kurių priskiriamos minėtos sutartys, įgyvendinamą CK 6.251 straipsnyje įtvirtintą visiško nuostolių atlyginimo principą, žalos atlyginimu turi būti siekiama grąžinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį. Teisingas žalos atlyginimas reiškia ir tai, kad sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustatius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, lieka iš dalies neapgintos nukentėjusio asmens teisės. Kai nustatytas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2014 m. sausio 7 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-44/2015).

Draudiko pateiktos UAB „Autoprogressas“, UAB „Duksuna“ ir UAB „Meistritas“ sudarytos transporto priemonės „Volvo“ remonto sąmatos patvirtina, kad automobilio atkūrimo iki būklės, buvusios prieš 2017 m. balandžio 6 d. įvykį, išlaidos nesiekia turto vertintojo nustatytų transporto priemonės remonto išlaidų. Tačiau pareiškėjas, remdamasis Lietuvos bankui pateiktais įrodymais, ginčija remonto įmonių sudarytose remonto sąmatose nurodytą automobilio atkūrimo išlaidų vidurkį ir nurodo, kad jis neatitinka Taisyklių 15 punkto nuostatų ir tikslios žalos nustatymo sąlygų (CK 6.251 straipsnis). Siekdamas nuginčyti draudiko apskaičiuotą 1 236,95 Eur draudimo išmoką, pareiškėjas nurodo, kad, peržiūrėjęs autoservisų pateiktus pasiūlymus, pastebėjo, kad remonto sąmatos sudarytos į jas neįtraukus visų eismo įvykio metu padarytų sugadinimų, o kai kuriems sugadinimams pašalinti numatyti darbai, neatitinkantys remonto technologijos, todėl pareiškėjas nesutinka su draudiko išmokėta draudimo išmoka.

1.1. Dėl kėbulo karkaso deformacijos šalinimo darbų atlyginimo

Pareiškėjas nurodo, kad po eismo įvykio, kurio metu buvo sugadintas automobilio kėbulas, akivaizdžiai matoma, kad tarpai tarp variklio gaubto ir sparno yra nevienodi. Tačiau draudimo bendrovė šio pažeidimo neįtraukė į defektų aktą ir remonto darbų sąmatą. Pareiškėjo nuomone, draudikas matė ir pripažino, kad tarpai yra nevienodi, tačiau nei gavęs Vertinimo ataskaitą, kurioje užfiksuotas ir šis pažeidimas, nei vėliau gavęs pretenziją, draudikas neįtraukė šio defekto į remonto darbų sąmatą. Be to, draudikas atsisakė bendradarbiauti su pareiškėju, nes nepaskyrė pakartotinės transporto priemonės apžiūros tam, kad galėtų tiksliai identifikuoti eismo įvykio metu pareiškėjo patirtą nuostolio dydį, o tai įrodo, kad draudikas netinkamai vykdė TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje nustatytą prievolę ir pažeidė pareiškėjo teisę į visišką nuostolių atlyginimą.

Draudikas, nesutikdamas su pareiškėjo kreipimesi išdėstytais duomenimis, atsiliepime į pareiškėjo kreipimąsi nurodė, kad nevienodi tarpai dešinėje ir kairėje pusėje (tarp variklio gaubto ir sparno) neįrodo kėbulo karkaso deformacijos, nes skirtingi dalių tarpai gali būti dėl pačių detalių, o ne dėl kėbulo karkaso pažeidimo. Draudiko teigimu, tik kėbulo karkaso matavimai galėtų įrodyti jo pažeidimą, tačiau pareiškėjas tokių matavimų neatliko. Draudikas akcentuoja tai, kad papildomos apžiūros metu, kol automobilis nėra išardytas ir neatlikti kėbulo matavimai, nebūtų turėjęs galimybės užfiksuoti kėbulo karkaso deformacijos, taigi sprendimas nebūtų pakeistas.

Vertinant tai, ar draudikui kyla pareiga atlyginti pareiškėjo dėl 2017 m. balandžio 6 d. įvykusio eismo įvykio patirtą žalą pagal pareiškėjo pateiktą Vertinimo ataskaitą, pažymėtina, kad

Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo 98 straipsnio 2 dalyje yra nustatyta, kad draudikas privalo tirti aplinkybes, būtinas draudžiamojo įvykio faktui, pasekmėms ir draudimo išmokos dydžiui nustatyti, dėdamas reikiamas pastangas. TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje taip pat numatyta, kad turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais, įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį.

Pažymėtina, kad po 2017 m. balandžio 12 d. priimto sprendimo, pareiškėjui pastebėjus ir draudikui nurodžius papildomus transporto priemonės sugadinimus, t. y. nurodžius, kad tarpai tarp variklio gaubto ir sparno yra nevienodi, draudikas, vadovaudamasis pirmiau minėtų teisės aktų nuostatomis, privalėjo dėti reikiamas pastangas, kad nustatytų, ar po 2017 m. balandžio 6 d. eismo įvykio pareiškėjo transporto priemonės kėbulas buvo deformuotas ir ar tarpai tarp variklio gaubto ir automobilio „Volvo“ sparnų padidėjo būtent dėl įvykusio eismo įvykio. Lietuvos banko vertinimu, 2017 m. liepos 3 d. pretenzijoje pareiškėjui nurodžius papildomus automobilio „Volvo“ sugadinimus ir pasiūlius papildomai apžiūrėti apgadintą transporto priemonę, draudikas, siekdamas nustatyti transporto priemonei padarytą žalą, privalėjo atlikti pakartotinę transporto priemonės apžiūrą, išmatuoti kėbulo karkasą ir įsitikinti, ar transporto priemonės kėbulas buvo deformuotas. Atsiliepime į 2017 m. liepos 3 d. pretenziją draudikas nurodė, kad tik transporto priemonės kėbulo karkaso matavimai galėtų įrodyti jo pažeidimą, tačiau nesiėmė jokių priemonių reikiamiems matavimams atlikti, ir pareikalavo, kad juos pateiktų pareiškėjas. Darytina išvada, kad draudikas nedėjo reikiamų pastangų tam, kad būtų nustatytas pareiškėjo patirtas nuostolis, nebendradarbiavo su pareiškėju, t. y., pareiškėjui nurodžius papildomus transporto priemonės sugadinimus, neatliko transporto priemonės kėbulo karkaso matavimų, todėl pažeidė teisės aktų nuostatas ir nustatė neteisingą ir objektyviais duomenimis nepagrįstą nuostolio dydį.

1.2. Dėl priekinio kairės pusės žibinto keitimo išlaidų atlyginimo

Pareiškėjas kreipėsi į Lietuvos banką nurodė ir tai, kad eismo įvykio metu buvo sugadintas automobilio „Volvo“ priekinis kairės pusės žibintas. Pareiškėjo teigimu, trūko žibinto korpusas, todėl žibintas turi būti pakeistas. UAB „Meistritas“ ir UAB „Duksuna“ pripažino, kad žibintas turi būti pakeistas, o UAB „Autoprogresas“ nusprendė, kad žibintą galima suremontuoti. Dėl šios priežasties pareiškėjas, siekdamas pagrįsti nuostolio dydį, kreipėsi į oficialų „Volvo“ atstovą Lietuvoje UAB „Sostena“. UAB „Sostena“, įvertinusi pateiktą automobilio „Volvo“ kairės pusės žibintą, patvirtino, kad yra pažeistas jo korpusas ir pagal gamintojo standartus toks žibintas turi būti pakeistas, todėl pareiškėjas mano, kad draudikas netinkamai apskaičiavo draudimo išmoką ir neatkūrė pareiškėjo į iki eismo įvykio buvusią padėtį.

Draudikas, nesutikdamas su šiais pareiškėjo pateiktais duomenimis, nurodė, kad nei Vertinimo ataskaitoje, nei draudiko darytose žibinto sugadinimo nuotraukose nėra užfiksuoto trūkusio žibinto korpuso. Draudiko teigimu, UAB „Autoprogresas“ pagrįstai nustatė, kad automobilio „Volvo“ priekinis kairės pusės žibintas turi būti remontuojamas. Be to, būtent UAB „Autoprogresas“ remonto įmonėje buvo apžiūrėta pareiškėjo transporto priemonė, dėl to remonto įmonės darbuotojai galėjo realiai įvertinti priekinio žibinto sugadinimus ir nustatyti, ar ši detalė turi būti remontuojama, ar keičiama.

TPVCAPDĮ 19 straipsnio 6 dalyje nustatyta, kad draudikas moka per eismo įvykį nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos per eismo įvykį padarytos žalos dydžio išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytą draudimo sumų, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos, padarytos per eismo įvykį, atlyginimo.

Iš byloje esančių įrodymų nustatyta, kad draudikas nepateikė objektyvių įrodymų, pagrindžiančių jo poziciją, o pareiškėjas, siekdamas įrodyti, kad draudiko priimtas sprendimas yra nepagrįstas, rėmėsi draudiko pateiktų remonto įmonių duomenimis bei oficialaus „Volvo“ atstovo Lietuvoje atlikta priekinio žibinto diagnostika ir sudaryta pažyma. Pažymėtina, kad iš draudiko pateiktų remonto įmonių sąmatų matyti, kad UAB „Meistritas“ ir UAB „Duksuna“ pripažino faktą, kad žibintas turi būti pakeistas, tik UAB „Autoprogresas“ nusprendė remontuoti

eismo įvykyje sugadintą žibintą. Šios aplinkybės suponuoja išvadą, kad priekinio žibinto korpusas yra sugadintas ir rinkoje veikiančios remonto įmonės eismo įvykio metu apgadintą automobilio „Volvo“ žibintą ne remontuotų, o keistų nauju. Taip pat pareiškėjas pateikė ir oficialaus „Volvo“ atstovo Lietuvoje UAB „Sostena“ 2017 m. rugpjūčio 8 d. sudarytą pažymą Nr. (*duomenys neskelbiami*), kurioje UAB „Sostena“ darbuotojas, įvertinęs pateiktą žibintą, nustatė, kad „pagal gamintojo standartus, žibintas turi būti keičiamas“. Taigi, įvertinus pirmiau išdėstytas aplinkybes, atsižvelgiant į visiško nuostolių atlyginimo principą (CK 6.251 straipsnis) ir reikalavimą prievolės vykdyti tinkamai ir sąžiningai (CK 6.38 straipsnio 1 dalis), darytina išvada, kad draudikas netinkamai nustatė automobilio priekinio kairės pusės žibinto keitimo išlaidas, būtinas atkurti automobilį į būklę, buvusią prieš 2017 m. balandžio 6 d. eismo įvykį, nes UAB „Autoprogressas“ remonto sąmatoje (kuri buvo įtraukta skaičiuojant vidurkį) yra nepagrįstai nustatytas automobilio „Volvo“ priekinis kairės pusės žibinto remontas, o ne keitimas.

1.3. Dėl priekinio buferio kairės pusės gembės („kronšteino“) ir oro aptako keitimo išlaidų atlyginimo ir UAB „Autoprogressas“ sudarytos remonto sąmatos atitikties teisės aktų reikalavimams

Pareiškėjas pažymi ir tai, kad į vieną iš draudiko pateiktų remonto įmonių sudarytų sąmatų nepagrįstai nebuvo įtrauktos priekinio buferio kairės pusės gembės ir oro aptako keitimo išlaidos. Pareiškėjas nurodo, kad dvi automobilių remonto įmonės šias dalis įtraukė į automobilio „Volvo“ remonto sąmatas, o UAB „Autoprogressas“ – neįtraukė. Kadangi patirta žala yra atlyginta vadovaujantis autoservisų sudarytų sąmatų vidurkiu, nėra aišku, ar yra atlygintos eismo įvykio metu padaryto konkretaus sugadinimo remonto išlaidos. Pareiškėjo nuomone, nuostolis privalo būti skaičiuojamas įtraukiant visus sugadinimus ir teisingai apskaičiuojant jų remonto kainą, t. y. pagal originalių dalių kainą, iš kurios turi būti atimtas 24 procentų nusidėvėjimas.

Draudikas atsiliepime į pareiškėjo kreipimąsi sutinka, kad UAB „Autoprogressas“, vertindama žalą, į transporto priemonės remonto darbų sąmatą neįtraukė priekinio buferio kairės pusės gembės ir oro aptako keitimo išlaidų, neteisingai pritaikė nusidėvėjimą (pritaikė 19 procentų nusidėvėjimą, nors turėjo būti taikomas 24 procentų nusidėvėjimas) ir tai buvo palanku pareiškėjui. Draudiko nuomone, sąmatoje esantys netikslumai galutinės remonto kainos nekeičia, nes pritaikius 24 procentų nusidėvėjimą UAB „Autoprogressas“ sudaryta remonto darbų sąmata sumažėtų 50,18 Eur, o pridėjus gembės ir oro aptako įsigijimo išlaidas (jau minusavus nusidėvėjimą) padidėtų 47,92 Eur.

Lietuvos banko vertinimu, pagal Taisyklių 15 punkte reglamentuotas nuostatas, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, nustatymas siejamas su tikslu atkurti sugadinto turto, jo detalių arba dalių rinkos vertę iki eismo įvykio, o būtinas remonto išlaidas sudaro remonto darbų vertė, dažymo darbų vertė, *keičiamų dalių vertė (nuvertinant dalis dėl nusidėvėjimo)*, dažymo medžiagų vertė ir papildomos išlaidos (transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos išlaidos). Taip yra užtikrinamas visiško nuostolių atlyginimo principo įgyvendinimas (CK 6.251 straipsnis).

Vertinant visus turimus įrodymus buvo nustatyta, kad draudikas, siekdamas nugincyti Vertinimo ataskaitą, vadovaujasi remonto įmonių pateikta informacija (UAB „Autoprogressas“ transporto priemonę suremontuotų už 1 338,53 Eur (be PVM), tačiau UAB „Autoprogressas“ sudaryta transporto priemonės remonto sąmata turi trūkumų. Pažymėtina, kad tiek pareiškėjas, tiek draudikas tvirtina, kad į remonto sąmatą nebuvo įtrauktos priekinio buferio kairės pusės gembės ir oro aptako dalių keitimo išlaidos. Draudikas taip pat pažymi, kad UAB „Autoprogressas“ pritaikė netinkamą nusidėvėjimą – vietoje 24 procentų pritaikė 19 procentų nusidėvėjimą. Taigi, visos šios aplinkybės suponuoja išvadą, kad UAB „Autoprogressas“ sudaryta automobilio „Volvo“ remonto sąmata iš esmės yra neteisinga ir neatitinka teisės aktuose numatytų reikalavimų. Darytina išvada, kad draudikas, apskaičiuodamas galutinį nuostolio dydį, privalėjo įvertinti UAB „Autoprogressas“ sudarytą remonto sąmatą ir nustatęs, kad ji neatitinka teisės aktuose nustatytų reikalavimų, nesivadovauti ja, apskaičiuojant draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjo patirtus

nuostolius.

1.4. Dėl buferio dažymo technologijos ir žalos atlyginimo už jį pagrįstumo

Pareiškėjo teigimu, UAB „Duksuna“ sudarytoje remonto darbų sąmatoje nustatyta, kad automobilio „Volvo“ priekinis buferis turi būti pakeistas naudotu ir papildomai „reikės atlikti „K1R“ dažymo darbus“. Transporto priemonių techninio aptarnavimo ir remonto paslaugų teikimo apraše, kuris, pareiškėjo teigimu, yra privalomas visiems transporto priemonių techninio aptarnavimo ir remonto paslaugas teikiantiems asmenims, imperatyviai įtvirtinta, kad automobilio remontas turi būti atliekamas pagal gamintojo nustatytus reikalavimus. Taigi, UAB „Duksuna“ parinktas remonto būdas neatitinka remonto technologijos, todėl negali būti taikomas. Pareiškėjo nuomone, „K1R“ dažymo darbai negalėjo būti atliekami, nes neatitinka teisės aktuose įtvirtintų reikalavimų, todėl neatkuria pareiškėjo automobilio į eismo įvykio buvusią padėtį.

Draudikas, nesutikdamas su pareiškėjo nurodytais argumentais, pažymėjo, kad UAB „Duksuna“ už sąmatoje nurodytą sumą pagal pateiktas transporto priemonės sugadinimų nuotraukas realiai galėtų atkurti transporto priemonę į padėtį, buvusią iki 2017 m. balandžio 6 d. įvykio, todėl jos apskaičiuotas žalos dydis, kaip vienas iš žalos dydį pagrindžiančių įrodymų, yra pagrįstas. Draudikas atkreipia dėmesį į tai, kad remonto įmonių praktikoje būna taip, kad gaunamos nepriekaištingos būklės detalės, todėl jų perdažyti nereikia. Taip pat dažnai remonto įmonės iš tiekėjų gauna jau paruoštas dažyti detales, taigi, „K1R“ dažymo eigos parinkimas yra teisingas.

Vertinant abiejų šalių pateiktus paaiškinimus ir įrodymus, reikia pabrėžti, kad UAB „Duksuna“ transporto priemonės remonto sąmatoje yra numatyta, kad eismo įvykio metu sugadintas priekinis buferis turėtų būti pakeistas naudotu ir jam nudažyti yra pasirinkta „K1R“ dažymo pozicija. Pažymėtina, kad, pagal Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro ir Lietuvos Respublikos finansų ministro įsakymu 2000 m. balandžio 17 d. Nr. 120 / 2000 m. balandžio 14 d. Nr. 101 patvirtintos Kelių transporto priemonių vertinimo instrukcijos 53.1 papunktį, „K1R“ pozicija „yra skirta plastmasinių dalių dažymui, kai keičiamos transporto priemonės dalys yra naujos ir joms yra nereikalingi glaistymo ir gruntavimo darbai“. Atkreiptinas dėmesys, kad UAB „Duksuna“ sudarytoje transporto priemonės remonto sąmatoje nurodo, kad eismo įvykio metu sugadintas automobilio „Volvo“ priekinis buferis bus keičiamas naudotu, o ne nauju. Darytina išvada, kad UAB „Duksuna“ nepagrįstai pasirinko keičiamą naudotą automobilio „Volvo“ priekinį buferį dažyti „K1R“ dažymo būdu, nes toks būdas skirtas naujoms detalėms dažyti, todėl nereikalingi glaistymo ir gruntavimo darbai. Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad pareiškėjo nurodyti argumentai dėl UAB „Duksuna“ remonto sąmatoje pasirinktos priekinio buferio dažymo pozicijos yra teisingi ir pagrįsti, o draudikas netinkamai įvertino UAB „Duksuna“ pateiktoje remonto sąmatoje nurodytas pozicijas, todėl draudiko apskaičiuota draudimo išmoka neatitinka teisės aktuose įtvirtintų žalos nustatymo taisyklių.

Atsižvelgiant į visus byloje esančius įrodymus, pažymėtina, kad Lietuvos bankui pareiškėjas pateikė įrodymus, patvirtinančius, kad draudiko pareiškėjui išmokėta 1 236,95 Eur draudimo išmoka buvo apskaičiuota nesivadovaujant Taisyklių 15 punkto nuostatomis. Draudiko ir remonto įmonių skaičiavimai buvo atlikti nesivadovaujant Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro ir Lietuvos Respublikos finansų ministro įsakymu 2000 m. balandžio 17 d. Nr. 120 / 2000 m. balandžio 14 d. Nr. 101 patvirtintos Kelių transporto priemonių vertinimo instrukcijos 14 punktu, kuriame įtvirtintas transporto priemonių atkūrimo sąnaudų nustatymo principas iš esmės atitinka Taisyklių 15 punkto nuostatas dėl būtinų remonto išlaidų atlyginimo bei apskaičiavimo, taikant vidutinius remonto darbų įkainius, atitinkančius technologijos lygį. Atkreiptinas dėmesys, kad draudiko nustatytas 1 236,95 Eur nuostolio dydis nebuvo pagrįstas objektyviais įrodymais, patvirtinančiais, kad už draudiko apskaičiuotą draudimo išmoką pareiškėjo automobilis būtų visiškai atkurtas į iki 2017 m. balandžio 6 d. eismo įvykio buvusią padėtį. Atsižvelgiant į CK 6.251 straipsnyje įtvirtintą visiško nuostolių atlyginimo principą ir vadovaujantis CK 6.200 straipsnio 1 dalyje nustatytais nuostatomis, įpareigojančiomis sutartį

vykdyti tinkamai ir sąžiningai, darytina išvada, kad draudiko apskaičiuotas 1 236,95 Eur žalos dydis neatitinka teisės aktų reikalavimų.

Atsižvelgiant į tai, kad Lietuvos bankui pateikti įrodymai pagrindžia, jog draudiko priimtas sprendimas neatitinka teisės aktuose nustatytų reikalavimų, šiuo atveju yra pagrindas pareiškėjo reikalavimą draudimo išmoką apskaičiuoti pagal Vertinimo ataskaitos duomenis pripažinti pagrįstu.

2. *Dėl nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidų atlyginimo*

Pareiškėjas taip pat reikalauja, kad draudikas atlygintų jo patirtas nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidas. Lietuvos bankui pareiškėjas yra pateikęs dokumentus, patvirtinančius, kad turto vertintojui M. L. už ataskaitą yra sumokėta 150 Eur. Draudikas su šiuo reikalavimu nesutinka, motyvuodamas tuo, kad, pagal TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalį, draudikui nekyla prievolė atlyginti nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidų, be to, išlaidos už turto vertinimą, kaip pasekmė, yra pernelyg nutolusios nuo neteisėtų veiksmų, kurie lėmė automobilio apgadinimą. Draudikas taip pat pažymi, kad pareiškėjas su juo nebendradarbiavo, nes neinformavęs draudiko kreipėsi į nepriklausomą turto vertintoją.

Vadovaujantis Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – CK) 6.38 straipsnyje įtvirtintais prievolių vykdymo principais, prievolės turi būti vykdomos sąžiningai, tinkamai bei nustatytais terminais pagal įstatymų ar sutarties nurodymus, o kai tokių nurodymų nėra, – vadovaujantis protingumo kriterijais. Jeigu vienai iš šalių prievolės vykdymas kartu yra ir profesinė veikla, ši šalis turi vykdyti prievolę taip pat pagal tai profesinei veiklai taikomus reikalavimus. Kiekviena šalis turi atlikti savo pareigas kuo ekonomiškiau ir vykdydama prievolę bendradarbiauti su kita šalimi (šalių pareiga kooperuotis). Pagal TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalį, nukentėjęs trečiasis asmuo turi teisę savo iniciatyva ir savo lėšomis papildomai kreiptis į ekspertus dėl padarytos žalos dydžio nustatymo. Vis dėlto, vadovaujantis minėtais prievolių vykdymo principais, Lietuvos banko nuomone, šios išlaidos turi būti atlygintos tuomet, jei jas nukentėjęs asmuo patiria įrodinėdamas žalos dydį, o draudikas, vadovaudamasis pateikta turto vertinimo ataskaita, perskaičiuoja draudimo išmoką, taigi pripažįsta, kad iš pradžių buvo neteisingai apskaičiuavęs draudimo išmoką.

Iš ginčo šalių pateiktų duomenų matyti, kad draudikas po automobilio apžiūros sudarė automobilio remonto darbų sąmatą ir apie apskaičiuotą sumą (825,83 Eur) informavo pareiškėją. Pareiškėjas su draudiko apskaičiuota suma nesutiko ir kreipėsi į nepriklausomą turto vertintoją, prieš tai nepateikęs draudikui pretenzijos dėl galbūt neteisingai nustatyto žalos dydžio. Lietuvos bankas neturi duomenų, kad pareiškėjas, kilus ginčui dėl žalos dydžio, būtų pakankamai bendradarbiavęs su draudiku arba tiesiogiai su draudiku sprendęs nesutarimą. Kita vertus, vertinant aplinkybę, kad iš pradžių draudikas nustatė 825,83 Eur žalą, o gavęs nepriklausomo turto vertintojo ataskaitą pakartotinai apskaičiavo žalą ir nustatė, kad ją sudaro 1 236,95 Eur, darytina išvada, kad draudiko sprendimą perskaičiuoti žalos dydį iš esmės paskatino pareiškėjo pateikta Vertinimo ataskaita. Taigi, draudikas savo veiksmais yra pripažinęs, kad pirminė žala buvo apskaičiuota netinkamai. Be to, Lietuvos bankas mano, kad pareiškėjo patirti nuostoliai dėl transporto priemonės atkūrimo į iki 2017 m. balandžio 6 d. eismo įvykio buvusią būklę turėtų būti atlyginti vadovaujantis jo pateikta nepriklausomo turto vertintojo Vertinimo ataskaita, nes draudikas dalies sugadinimų, apskaičiuodamas mokėtiną draudimo išmoką, nevertino.

Nagrinėjamo ginčo atveju nėra pagrindo daryti išvados, kad pareiškėjas laiku kreipėsi į nepriklausomą turto vertintoją (dėl to turėjo išlaidų), todėl atitinkamai nėra pagrindo konstatuoti, kad minėtas turto vertinimas buvo būtinas ir neišvengiamas. Tačiau, nepaisant to, pareiškėjo inicijuotas turto vertinimas turėjo esminės įtakos draudiko veiksams pripažįstant pirminio skaičiavimo nepagrįstumą. Darytina išvada, kad draudikas turi atlyginti pusę (75 Eur) pareiškėjo patirtų nepriklausomo turto vertintojo M. L. samdymo išlaidų.

3. *Dėl pareiškėjo patirtų išlaidų už užsakytą transporto priemonės priekinio žibinto diagnostiką ir išduotą pažymą atlyginimo*

Pareiškėjas taip pat reikalauja, kad draudikas atlygintų jo patirtas išlaidas už transporto priemonės priekinio kairės pusės žibinto diagnostiką ir išduotą pažymą. Lietuvos bankui pareiškėjas yra pateikęs dokumentus, patvirtinančius, kad oficialiam „Volvo“ atstovui Lietuvoje už atliktus darbus yra sumokėta 9,68 Eur. Draudikas su šiuo reikalavimu nesutinka motyvuodamas tuo, kad šios išlaidos negali būti priskirtos prie būtinųjų ir nėra susijusios priežastiniu ryšiu su 2017 m. balandžio 6 d. įvykusiu eismo įvykiu, todėl draudikui nekyla pareiga už šias išlaidas pareiškėjui išmokėti draudimo išmoką.

Remiantis bendrosiomis civilinę atsakomybę reglamentuojančiomis teisės normomis, pažymėtina, kad asmuo, padaręs žalą, turi ją atlyginti (CK 6.245, 6.256, 6.263 ir kiti straipsniai). CK 6.249 straipsnio 4 dalyje nurodyta, kad, be tiesioginių nuostolių ir negautų pajamų, į nuostolius įskaičiuojamos protingos išlaidos, susijusios su žalos įvertinimu.

Lietuvos banko vertinimu, šios pareiškėjo patirtos išlaidos už žibinto diagnostiką ir pažymą buvo būtinos ir tiesiogiai susijusios su tinkamu žalos dydžio nustatymu. Darytina išvada, kad pareiškėjui buvo iškilusi būtinybė kreiptis į UAB „Sostena“ tam, kad įrodytų, kad transporto priemonės priekinis kairės pusės žibintas turi būti pakeistas, todėl manytina, kad draudikas turi pareiškėjui papildomai išmokėti 9,68 Eur draudimo išmoką.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 2 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.2 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

1. Iš dalies patenkinti pareiškėjo R. N. reikalavimus ir rekomenduoti AAS „BTA Baltic Insurance Company“:

1.1. išmokėti pareiškėjui papildomą 591,96 Eur draudimo išmoką, atlyginančią turto vertintojo M. L. Vertinimo ataskaitoje nurodytas automobilio remonto išlaidas;

1.2. atlyginti pareiškėjui 75 Eur turto vertintojo M. L. samdymo išlaidas;

1.3. atlyginti pareiškėjui 9,86 Eur už automobilio priekinio žibinto sugadinimo diagnostiką ir išduotą pažymą.

2. Įpareigoti draudiką per mėnesį nuo sprendimo priėmimo dienos raštu informuoti Lietuvos banką apie sprendimo rezoliucinės dalies 1-ame punkte nurodytų rekomendacijų įgyvendinimą (neįgyvendinimą). Draudikui neįvykdžius minėtų rekomendacijų, apie tai bus paskelbta Lietuvos Respublikos teisės aktų nustatyta tvarka.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius